

Vzal ho aj on do svojho náručia a velebil Boha... (Lk 2, 28)

(Radko Blichár) Starec Simeon nepočuje, už nedokáže vidieť, jeho ruky sa trasú, nedokážu zovrieť dieťa v náručí. Ale keď prichádza Ježiš, pozná ho a dvíha. Keď prijmeš Ježiša, vtedy ťa zdvihne, ale je čas, keď musíš dvíhať Ježiša ty sám.

Je čas, keď v Ježišovi nevidíš veľkého Boha, keď ti Boh pripadá bezbranný a zabitý na kríži. Vtedy potrebuješ urobiť to, čo Simeon. Jemne a nežne zobral Ježiška do rúk a začať chváliť Boha. Je prirodzené chváliť niekoho, kto nám robí dobre, ale chváliť toho, kto nám prináša smrť? V našom živote je veľa ľudí a okolností, ktoré nám prinášajú smrť.

Potrebujeme urobiť to isté čo Simeon, jemne a nežne pristúpiť k manželovi/-ke a začať ho/ju chváliť. Mnohí povedia: „Ale otče, keď nie je za čo chváliť, keď on je taký...“ Simeon je starec, jeho ruky nie sú najjemnejšie, jeho vôňa nie je najpríjemnejšia, výzor nie najkrajší, jeho správanie je poburujúce, ale Boh si ho vyberá a nechá sa ním niesť. Nebuď chladničkovým človekom, ktorý všetko schladzuje a konzervuje, buď kresťanom, ktorý dáva život cez chválu.

(Zamyslenie pre východný obrad z [Časopisu Slovo](#).)